

Christillinen
Täikimistö,

Siinä

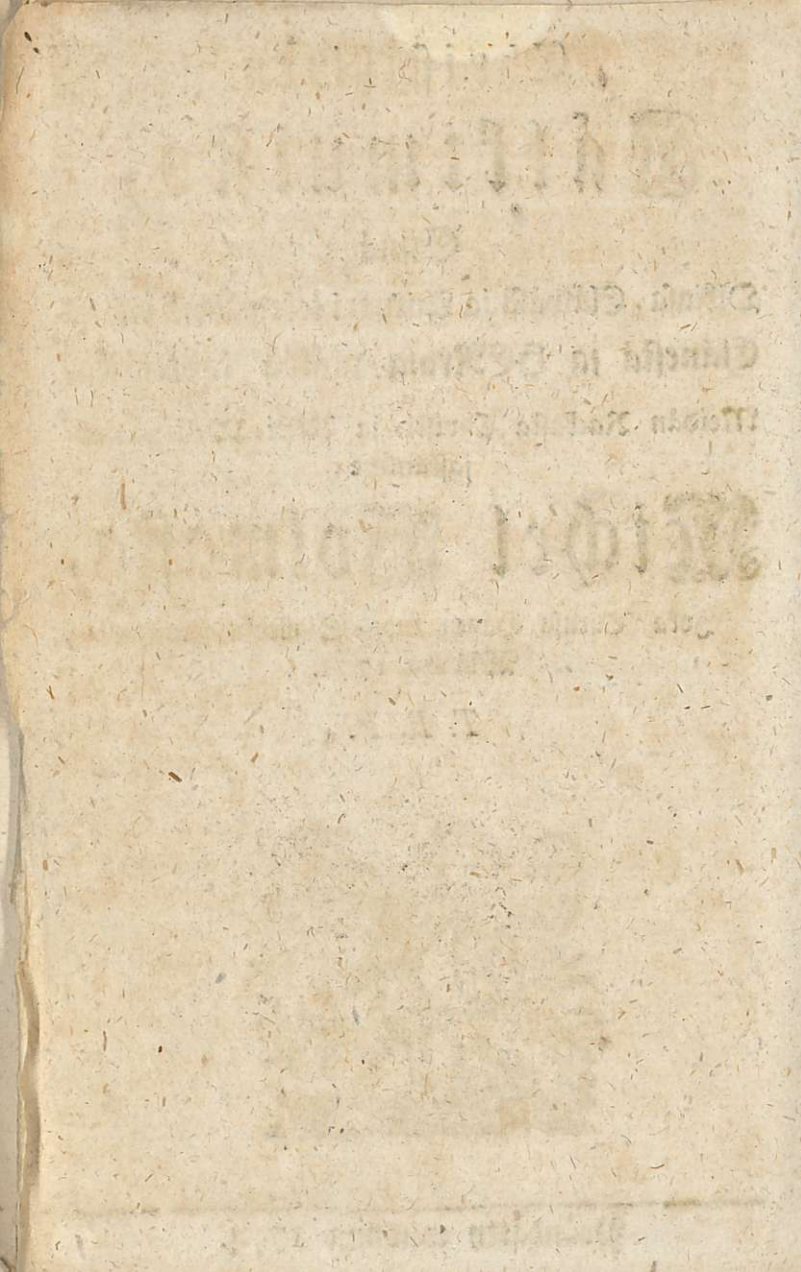
Dikiasa, Elävässä ja Mutuuri tekewäisessä Uskossa
Elänessä ja HERRassa täällä lähtenestä/
Meidän Rakasta Christi- ja Kristi- Weli wainas-
jastamme

Michel Holmasta,

Joka Turussa Hänen Lepo- Siallensa saatettiin
Vuonna 1771.

T. R. P.

Weisatan cuin: Käy nyt sielun, kailell mielell, re.

Wersy 1.

Syntilä on samundunut, Harpu soitons päättännyt, Weliekt aani langendunut, Isän maalle kerinnyt, Sielu plös otettu, Herrald kunnial kranattu, Isän Abrahamin sylis, Nuumis lepokamiois hywis.

2. Hän ol hyi harwoist niistä, Toista JEsus todista, Nutuat, jotta murhett pitä Sielustans jur todesta, Ett hän Henges wairwainen, Oli joka aikanen, Joka JEsust halaei, Hänest Sielun elon imi.

3. Sitä hän ain ahkeroksi, Olla Morsian Christu-
ren, Lähimäist myös kansans waati, togo meneen JEsu-
juen, Mackaudest rucoili, Weren ansiost puheli, Chri-
sti welkil, Siisawille, eroituyen näytri heille.

4. Eanoi: ei sijn kulla ole, Waicka HErran Hengi teit, Sikuttapi täydell todll, Joll hän tahto tai-
wan tiell, Kolkutta ja herättä, Synnist ulos wedättä, Sielun päälle teke töötä, Monda aika päiwää yötä.

5. Wan ei sijn wiel uskos ole, Joll ol JEsus käsi-
tet, Koskei ansio kallix tule, Joll on Isä lepytet, Kohon
taidam turwata, Jos wiel syndi kauhista, Tarwitan
täj weri puhdas, Jonga wuodatt JEsus rakas.

6. Ei hän tahton muusta mitän, Tietä kuin is
JEsusest, Jonga vastaan otta pitä, Sielun jos hän
rotsest, Oksalliser ansioest Tahto tulla, Tygö juost,
Wapahajan harwain sisäll, Siit on mteli suosio Isäll.

7. Tämän tähden tietä aina, tahdoi tuttavildansa,
Kosell heildä weli waina, Huones olles kansansa, On
go Sielu-elämän, JEsusesa totowän, Löynyt hänen
harwoisansa, Synnin tunnos ollesansa

8. Mutta harwat herätetyt, Tais hånd oikein was
tata, Waick he tunnos ennätetyt, Olit HErran
armosta, Joka hälle kivia Sielun jairaut surua,
Hengen ahdistusta aiwan Saatti wuotell alle waiwan.

9. Ett hän usialda aina, Kuuli kuriaa kuskutust, Ei
he tienyt kittä HErraa, Eikä weren puhdistust,
Urkos saanet tuta wiell, Waick he synnin tunnon
tiell, Usiat ajat olit ollet, Ei wiel oiktal tielle tullet.

10. Uskon elämähän uteen, Kuin on JEsus ilmeifest,
Jonga Sielu tunde tuten, Jos hän yrwakaisest, E
länäs ja Cuolemas, Riippu Wapahajasans, Kijni sa
nan lupauris, Ja ei oudois ilmoituris.

11. Näitä vastaan hänell aina, Oli oikia kampoas,
Toit hän tahdoi alas paina. Ett hält Hengen walkeus,
Oli koht jo nuorudest, HErra andoi armoifest, En
sin synnin synniz tuta, Ja sitt uskon eloo uutta.

12. Jonga kautta hän sitt aina, Kallist arwamatoin
da, HErran Sanall siunatuulla rukouyes ahkerast Sie
luansa kehottel, Muita myöskin warottel, ettei makais
wartioisansa, Cuollun epäuskosansa.

13. Tämän tähden wisust aina, Jsiänsä koettel, Ti
sin teoll oli waina. Sisällifest tutkistell, Sieluns asiaa
kaskeli, Sydämmesäns aatteli, Jos on ystävyydes HEr
ran, JEsuren kuin kuoli Herran.

14. Niin ol Christi weli waina, Köyhä omis filmi
sä, epäuskon synniz aina Näki, tunsi hengesä: lunastu
ren edestä JEsust sydämestänsä, Kijetti, ylist, kunnioi
ti, Sen kaut parhan osan woitti.

15. Ei hän ikän ihänsä pitän mitän olewan, Mutta hengen kōyhdesä, Izens tuns ja Jumalan, se hält asia walittu, JEsus Kristinnalittu, Oli sydämes ja suusa, Ei oll haluu misän muusa.

16. Ummärryell vikiällä, Neuvoi kansa Christityit, Waan ei opil kōrkialla, Jest on moni vörtynyt, ei hän puolell vikiäll, Eikä myöskän wafemmal, Mutta vikiäl kesus tiellä waels Jesusesa täällä.

17. Se ol hänen tunnistuyens Christus Kristinnalittu, Teis ja toisa jutteluyens, Ei hän sihen sutrumu, Hywain hedelmittens kans, Kukoist joukos ollesans, e simerki: ystäville, Tutuil tundemattomille.

18. Raekaudell kōhtais kaieki sisäll ulkon ollesa, josta mieli suofion ratki löysit muut händ wastahan, Waieka hält myös monda muut Oli mailmas pilkeä suut, Wan ei totell nistä mitän, Tyhmäin edest rukoill sitä:

19. Että HERRa heitä käänsä, Wäran tiensäl erypist, Armon aias tygöns wäänsä, Waiwoist ijancaieki: silt, Nitä jotka liukuisest HERRaa wastan hirmuisest, Teke syndi synnin päälle, Eikä koskan tunn niit täällä.

20. Ettei ole vihia makuu, Jesusesta käsittän Mutta oman hurškaun hakuu, Siin on igens wäsyttän, Ei oll woina sotia, Epäusko wastusta siin on niin kiin istutettu; JEsus on pois kadotettu,

21. Joka hänen tykōnäsä loisti, Ja ei wakan all niinkuin walo kyntiläsä, Tälle pimial mailmall, josta harwat warin ott, waieck hän monda kerta tott, epäuskos unduneille asian selit vikein heille.

22. Kukoil kaiekein säätyin edest, Kuningain kans Drotningim, Että HERRa kaiekest hädäst autais: Esi wallankin, Kolminaisuun nimehen, Andoi halduun Jesuren, Että hän ain armollansa walaisis heit kunnialansa.

23. Samall tawall sarnaitten, Muisti heitä murhella rucouyell HERRan läteen pani täydell halulla, Että

he sill rawinnoll. Kuin he jaska karikoill, ihe ensin ruo-
kituri Tulis, muut sill rawituri.

24 Ei hän näistä toimiturist, Pyhä arctio, päiwinä
lakan HERRan pallweluyist, Nostes lewoll mensesä,
Heratesä puoli yöst, päiwälläkin lähti työst, Niensä
HERRaa kiittämähän, Niinkuin Daniel ylistämän.

26. Näin nyt seisahd miehen juoru, Päiw' on jou-
tun ehtolle Sielu Jesurehen suostui, Pääsi HERRas
lewolle, Joka hänen palweljans, Eassi rauhaan ilon
cans, Jälten tämän waelluren, Otti Taiwas palwe-
lureen.

27 Hyvästi nyt caieki tyyni, Jätän minä eloni, ajal-
liset päiwat yönä, Jlo hetket, Kristini, Sif'illiset ulkois-
set, elämäni aikaiset, Kuin mä kannoin laiekin aikoin, jo
nyt iäisen pyhin paiekein.

28. Hyväst koko mailma suuri, Myöskin Turku, Suo-
men maa, Joll's parannust tee juuri, niin on loppus
olewa, Sodomiteritten cans ja Gomorran cobdastans,
Tulikiwen tuima tuskaa HERRan wihan liecki puuska.

29. Hyväst ulkokullatutkin, Iken pahoin pettäjät,
Eäwit joukos niinkuin muukin, Käskyn ylis Eäwiät, Jot-
ka wieraan tyhmän kans, Syöstän ulos kokonans, Kuin
se yri waatetoinen, Häihin meni keltwotoinen.

30. Hyvästi myös jädät telin, Jotka sydämeštänne
todest tahdot autuun tielkin Jesust ystävärene huokat-
kat ja rukoilkat, Lunastajat korkiat, Pitäkät pääll uskollis-
jest, Wissist autta armollisest.

31 Hyväst weljen Sisareni, Harwat uskon Eap-
set te, walitut mun rackahani jotka woiman mai-
statte tulewailest elämäst, Mut ei caie ne tiedä täst,
Joill on kolla puhumista, Waan ei jälken seuramista.

32 Christures mä kiltwotellut kiistas woiton ennättän,
Turhudes en wiltwotellut, Mutta olen Eäsittän, Uskon
elon autuden, Pitän' sanan totuden sillä ahtall Eaidall
tiellä, Kost on palckan suuri siellä.

25. Näissä laiekein launeimisa, Hywis pyhis arwuisa
weljem

welijem kuin nyt suunnatusa haudas maka lewosa, har-
jotteli aikanaan, Koritteli Sieluans, Jost sitt weljer
JEsuelle kelpais Taimaas ihanalle.

26. Jo hän hwyöst jätti kaikki, omaisens ja muut
kin myös, JEsustansa kiitä raiki, Kuin händ neuwoi
joka ties, Helle totut sanomaan, asioist waari ottamaan
Sielun autudesta alat, jot he Taimas nautit saawat.

27. Nyt mä wielä viimeperi, Sydämmest teill
toiwotan, Jlä laupias haldiani, JEsus jään ovettan,
Pyhä Hengi saarnakon, Tei ä työns aijn woittakon!
Että kaikc ols mahdolliset, Mutuayi osalliset.

Beisatan tuin: Ihminen jong Jumal loi, 20.

B. I.

Sutt ah me kuin jälken jään Hänest, jot
nytt edespain, Meni kaiken mailman tiet,
Nautit iloo päiväiset.

2. Wutt jos me io poses täld, Kuikut ols kuin liuc-
tald jäld, Kus nytt asund paickamme, Mitä sanos
kundomme.

3. Ihminen täs erämaal, hän on kahden HERNan
all, Molemmat händ waiwat, Palwellukseens tahtowat.

4. Toinen taicka toinen näist, Einun erta peri täst,
Ei sijn arwoos kysytä, Ollek kuka ikänä.

5. Sillä kahteen kohden täöld, Kuollan mailman pi-
mjäld yöld, Silmain kijnä painaes autuus saadan
helwett myös.

6. Sillä monda surutoind, Mutuudestans murhetoind,
ajattela raucka niijn, Kuin mun kuollo otta kijn.

7. Saama sittel katua, Saarna miehell sanoa, mi-
tä olisin tehny waick, Hän ne ander andaa kaikc.

8. Mutta kuul D finä nyt, Epäuskos pimenyt, tiedä
se, ei kuolesa moni ol sijn woimasa.

9. Iini on pois otettu, Suu ja Kieli lukittu Ei saa
edes sanoja, Oho surkia asia.

10. Ett ois paljo puhumist, Sielun harvoist räkni-
geist, Synnin welka kiriaista, Täytet tunnon soimusta.

11. Nyt se täsä tule pääl, Jotas velkäisit niin tääl,
Jotas oisit paenut, Rahasummat andanut.

12. Ei aut enä ensingän, Eik myös tule semmen-
gän, yhtän wälikeräjän, Helwelt teurans periwä.

13. Ei aut esirucous, Seurakunnan kotous, ei woi
Papp sua wahwista, HERRan wiha kaubista.

14. Ei olj apua sarnasta, Turhast elämäkerrasta,
Ylistyrest yspiästä, Hautaus rahast wärästä.

15. Ei sua mailman kitos aut, Koff ei HERRa tull
sen kaut Runnioiteruri tääl, murikin pahendu sitt wiel.

16. Mutt sä JESu suunnattu, Meildä kowin waiwata-
tu, aina haman Hautaan ast, Warjel pahast kuole-
mast.

17. Raakain HERRa JESurem, Nöyryt yspiät sydä-
mem, Walmist meitä majares, HERRa JESu
igelles.

